

KÉKMACI ÉS A TŰZSÁRKÁNYOK

1. Fejezet / A tűztojás

Mézes puszedlivel manót fogni, milyen bolondos ötletei vannak Nyuszinak – dörögte maga elé Kékmaci mosolyogva. Lefelé ballagott a hegyről, éppen Nyuszit kereste, akivel a nagy kerek erdő közepén lévő tisztáson beszélt meg találkozót. Mióta visszatértek Tündérországból, azóta nem jártak Süninél, pedig megígérték neki, hogy vigyáznak a kuckójára.

Nyuszi már várta, éppen fekete és fehér kavicsokat gyűjtött az olvadó hótól megduzzadt patakparton, ahogy nyáron Sünival is tették. Hiányzott neki Süni, aki még mindig Tündérországból gyógyulgatott, pihent Gizi mamánál. Kékmaci segített szépen elrendezni a kavicsokat, majd szótlanul megindultak. Süni kuckójához érve meglepődve látták, hogy a kuckó kéménye vidáman füstöl.

– Ki lehet Süninél? – kérdezte izgatottan Nyuszi. – Lehet, hogy hazajött Süni?
– A Csodabusz nélkül nem hiszem, hogy haza tudna jönni Tündérországból. A Csodabusz meg a barlangomban szokott megjelenni – mondta Kékmaci.

A hóban nem látszottak nyomok – nem járt itt senki jó régen. Rosszat sejtve nyitottak be, és nagyon meglepődtek azon, amit láttak. A kis szobában minden szépen elrendezve, kitakarítva, a kandallóban egy nagy kupac izzó parázs világított. A parázs közepén egy fészek volt kialakítva, melyben egy hatalmas zöld tojás feküdt. A furcsa tojás leginkább tobozra hasonlított. Zöld csontpikkelyek védték, mely pikkelyek rubintvörösen fénylettek, mintha belül izzott volna valami. Ilyen különleges tojást még soha sem láttak. Nyuszi felkapta vödröt, hogy leöntse a parazsat, de az üres volt. Indult volna vízért, amikor Kékmaci megállította.

– Várj, Nyuszi! – suttogta, – Ne bántsuk, inkább vigyázzunk rá.
– Ha ez valami varázslásból itt maradt dolog – ellenkezett Nyuszi, – akkor ebből még baj lesz.
– Ha itt hagyjuk egyedül, abból még nagyobb baj lehet – mondta még mindig suttogva Kékmaci. – hozd ide a vödröt. Belerakjuk a parazsat, és azzal együtt felviszem a barlangomban.

Nyuszinak nem tetszett az ötlet, legszívesebben a jéghideg nagy kerek tóba dobta volna a tojást, de Kékmacinak remek ötlete támadt:

– Ha tojás, akkor kérdezzük meg a madarakat, ki ismeri. Vigyük el a tópartra.

Nyuszi óvatosan lapátolni kezdte az izzó parazsat a vödörbe, miközben kékmaci azon gondolkodott, hogyan fogják meg a tojás. Amikor a vödör már majdnem megtelt parázssal, akkor a tojás váratlanul felemelkedett a tűzről és lebegni kezdett. A levegő megremegett a tojás körül, mire Nyuszi ijedten Kékmaci mögé ugrott. A zöld tojás bíborvörös fénye aranyló sárgára változott. Átlebegett a szobán, egyenesen a vödör fölé, majd szépen beleereszkedett a parázsba. Ismét bíborvörösén fénylett.

– Gondoltam – mondta Kékmaci félig hangosan, de hogy mire gondolt, azt már nem mondta.

Felemelte a vödröt és elindultak a tópartra.

2. Fejezet / A barlangban

A téli tóparton senkit sem találtak, de Nyuszinak remek ötlete támadt: – Kérdezzük meg Bagolyt! Ő sok régi történetet ismer, hátha tudja, mi lehet ez a tojás. Bagoly azon a vadgesztenye fán lakott, mely a tó partján állt a nagy kerek erdő szélén.

– Bagoly még alszik, este át is hívom a barlangomba – mondta Kékmaci. – Siessünk, mert kihűl a parázs a vödörben

Miközben a patak mentén átvágtak a nagy kerek erdőn, szóltak Őzikének és Békának, hogy este jöjjenek át Kékmacihoz, mert megint igen furcsa dolgok történnek. A hír gyorsan elterjedt az erdőben és mire alkonyodott, már mindenki tudta, hogy menni kell, mert újabb varázslat fenyegethet.

Kékmaci tüzet rakott a hatalmas barlang közepén. A tűz lobogó fényében megváltozott a barlang hangulata. Denevér, aki éppen a mennyezeten szundikált, felébredt. Kíváncsian vizsgálta a vödörben izzó parázs tetején trónoló különleges tojást, amikor az lassan felemelkedett. Denevér éleset fütttyentett meglepetésében és riadtan felrepült a barlang legmagasabb zugába. A tojás belső fénye felerősödött, aranyló sárgára változott miközben átlebegett a tűz fölé. A tűz fölött lebegett egy ideig, miközben remegni kezdett a levegő körülötte. Kékmaci és Nyuszi legnagyobb ámulatára a tojás növekedni kezdett.

Még akkor is lebegett, mikor megérkeztek sorban az állatok. Amúgy is mindenki félt a tűztől, de a lebegő tojás, mely már akkorára nőtt, mint egy dinnye, úgy megrémisztette őket, hogy csak a barlang falánál mertek elhelyezkedni. Izgatott suttogás töltötte be a barlangot, mindenki Nyuszit kérdezgette. Kékmaci a tűznél állt, mikor megszólalt, mindenki egyszerre elnémult.

– Süninél találtuk – kezdte Kékmaci, majd így folytatta: A kandalló parázsában fészkel, de akkor sokkal kisebb volt, csak akkora, mint egy dió.

– Hogy került oda? Milyen állat lehet? Mit csináljunk vele? – záporoztak a kérdések minden felől.

Ekkor váratlanul kialudt a tűz, a tojás pikkelyei résnyire szétnyíltak, és a kiáramló bíborvörös fény mozgó képeket kezdett vetíteni a falra. Először hullámozást, örvénylés látszott melyben feltűnt Süni képe, majd az örvénylésből két tűzsárkány összekapaszkodott gomolygását lehetett kivenni. Mindenkit lenyűgözött a fényjáték, lassan előre jöttek. Végül ismét a tűz lobogása látszott a falon, és a mikor befejeződött, ismét fellobbant a valódi tűz lángja.

- Hallottam régen történeteket tűzsárkányokról – szólalt meg Bagoly.
- Veszélyesek? – kérdezte Nyuszi.
- Ha elszabadulnak, akkor igen – válaszolta Bagoly.
- Mit tudsz róluk? – kérdezte Kékmaci.
- Csak annyit, hogy nem a mi világunkba tartoznak, hanem Tündér-országba.
- Akkor vissza kell vinnünk – jelentette ki Kékmaci.

Gizi mamára gondolt, és már tudta is, mit kell tenni: – Hívunk kell a Csodabuszt.

3. Fejezet / A kék fény

Kékmaci nyakában még ott lógott az apró varázskürt, melyet ha megfúj, akkor magához tudta hívni azokat, akikre gondolt. Nézegette a gyöngyház fényű, kagyló alakú kürtöt, de még nem fújta meg. Mi lehet, Sünivel? – gondolta. Miközben Sünire gondolt, a lebegő tojás ismét remegni kezdett, közben mélyen vibráló hangot adott ki. Fénye hideg kékre változott.

A vibráló hangra ismét elnémult mindenki, és riadtan visszahúzódtak a barlang sötétbe burkolózó falaihoz. Kékmaci kinyújtotta a mancsait, próbálta érintésével megnyugtatni a remegő tojást, de az felemelkedett olyan magasra, ahol már nem érhetette el.

A kék fénybe burkolózó barlang ijesztő volt, ezért Kékmaci ismét meggyújtotta a tüzet. A kihűlt barlangot átjárta a jól eső meleg. A tojás fénye kihunyt, ahogy a pikkelyei becsukódtak. Lassan visszaereszkedett a tűzbe. Halkan megindult a beszélgetés az állatok között, senki sem értette, mi történt.

- Gondoltam – dörmögte maga elé, mire mindenki felé fordult.
- Mire gondoltál? – kérdezték többen is.
- Az az érzésem, hogy valami történt Süni házában, és ez a tojás azért keletkezett.

Kékmaci részletesen elmesélte a tűz körül ülőknek, hogyan vette vissza Tiviti, a huncut manó az ellopott varázspálcát Sünitől. Nyuszi látta, ahogy a varázslat hatása alatt álló Süni a kandalló paraszában meglátta a két tűzsárkányt. Az állatok már hallottak mindenfélét az esetről, de így egyszerre világossá vált mindenkinek, milyen nagy veszélyben volt Süni, amikor megszerezte a varázshatalmat.

- Az előbb Sünire gondoltam – folytatta Kékmaci. – talán ezért lett ideges a tojás.

Mindenki Sünire gondolt. Ugrásra készen figyelték, hogy mit fog csinálni a tojás, de az nem mozdult. Ettől mindenki megnyugodott.

- Ha a tojás Süni látomásából született, akkor lehet, hogy Süni tudja csak megszelídíteni – szólalt meg váratlanul Bagoly.

Kékmaci bólintott, majd így felelt:

- Gondoltam.

Lekapta nyakából a kürtöt, és harsányan belefújt. Mielőtt bárkire is gondolhatott volna, tojás izzani kezdett, pikkelyei ismét megnyíltak, fekete korom áramlott ki belőle. Felemelkedett a tűzből és hirtelen eltűnt.

4. Fejezet / Denevér

Denevér meglepődve vette észre, hogy valami láthatatlan erő kiszippantotta a barlangból és lebeg a semmiben. Tudta, hogy ismét átkerült Tündérországba. Legutóbb akkor került ide, a semmibe, amikor Tiviti, a zöld manó, összevissza varázsolt a nagy kerek erdőben. Lebegett, de nem tudott tájékozódni, mert csak a végtelen semmit érzekelte. Legutóbb Kékmacira gondolt, és kirepült a megnyílt föld hasadékan, de most hiába erőlködött, továbbra is egyedül keringett körbe-körbe.

Akkor találkozott Solevilor fővadással Orzatron, a sárkánygyík hátán. Ahogy ez eszébe jutott, máris változást érzekelt. Egy lágy áramlás vette hátára és kiröppentette Tündérország éjszakai égboltjára. A mélykék égbolton szelíden rezegtek az aranyló csillagok, rezgésük hatására ringatóztak a levegőben alvó különleges madárkák.

Leszállt egy tündérkert közepén, melyben hatalmas virágok nőttek. A virágok felett apró lámpácskák lebegtek, melyek lüktető fényében óriási pillangók járták táncukat.

Solevilor fővadász egy vadászház tornácán dallamos tündérnyelven beszélgetett egy öreg törpével, mikor Denevér bereppt a tornácra. Denevér nem értette, miről beszélnek, csak röpködött körülöttük izgatottan. Solevilor odament egy óriási tulipánra hasonlító virághoz, egy kelyhet merített a szirmok közé, majd megkínálta Denevért a varázsitalal. Denevér érezte, hogy az eddig is különleges hallása megváltozik, kezdte megérteni a tündérek nyelvét is.

- Már láttalak valahol – szólalt meg Solevilor meglepődve. – Ugye, te vagy Kékmaci barátja, akit kiszippantott az összeomló Tündérország? – kérdezte.
- Igen, Solevilor, üdvözöllek! – válaszolta udvariasan Denevér.
- Bemutatom régi barátomat, Toporandót – mutatott Solevilor a törpére. – Toporando a hegyi törpék közül jött – folytatta. Te mi járatban vagy?
- Nem tudom, egyszer csak megint kizuhantam a barlangból, és a semmiben találtam magam. Te jutottál eszembe, és valami áramlat ide sorolt.

Denevér, Solevilor kérésére, részletesen elmesélte, mi történt a barlangban. Beszámolt a tojásról, a fényekről, a barlang falán látott képekről és a koromról. Solevilor és Toporando sokatmondóan összenézett.

- Tündérországon kívül még nem született tűzsárkány – mondta Toporando, miközben hosszú szakállát simogatta egyre gyorsabban.
- Beszélned kell Melantillal – szólalt meg kis idő múlva Solevilor.
- Hogyan jutok el a fővarázslóhoz? – kérdezte Denevér.

Solevilor elmosolyodott, majd fütttyentett egy éleset. Az éjszakai égbolton megjelent egy tüzes fénycsóva, melynek közepén Orzatron süvített feléjük. A tündérkert lebegő lámpái összerendeződtek egy hatalmas körré, melynek közepére szállt le a tüzes sárkánygyík.

Solevilor vállára ültette Denevért, és felpattant Orzatron hátára.

– Toporando nem jön? – súgta kérdését Denevér a fővadász fülébe.

– A törpék nem szeretnek repülni – nevetett fel Solevilor. – Ők a varázs alagutak segítségével közlekednek a föld mélyén. Toporandónak most sürgősen haza kell menni, értesíteni a törpéket, mert a tűzsárkányok hazája a föld alatt van.

Orzatron ismét belerepült a szivárványbuborékok közé, ahogy Kékmacival is utazott. Denevér, bár vakki volt, azért érezte az életerő különleges áramlását, mely rá is ugyanolyan kellemes hatással volt, mint Kékmacira, Nyuszira és Sünire, mikor itt jártak.

Hamarosan leszálltak a tündérkirály palotája előtt a főtéren. Denevér örömmel látta, hogy ott várakozik a Csodabusz.

5. Fejezet / Tanácskozás a tündérpalotában

Denevért lenyűgözte a palota varázslatos hangulata. Ő nem a szemével látott, hanem a testével érzékelte a körülötte lévő világ rezgéseit. Itt olyan csodás, lendületes formákat érzékelt, melyeket még soha nem tapasztalt. Legszívesebben csak röpködött volna az egymásba fonódó boltívek és oszlopok között, boldogan követve Solevilort, mikor megérkeztek a nagyterembe.

Galantesz király éppen Melantil beszámolóját hallgatta. Távolabb Gizi mama beszélgetett Velantilla királynővel. Denevér láttán mindenki elhallgatott.

– Már vártunk, kedves Denevér – szólalt meg Melantil. – Az új varázsgömbömben láttam, hogy Tündérországból származó varázserő ismét megjelent Tündérországon kívül. Azt is láttam, hogy téged megint átröpített a mi világunkba. Ezért jöttünk össze, hogy meghallgassunk.

Galantesz király némán összenézett Melantil fővarázslóval, majd bólintott. Melantil széttárta karjait, és lassan felemelkedett. Az oszlopok és a virágszirmokat formázó mennyezet szétnyíltak, feltárva a terem varázslatos képességeit. Orzatron, a hatalmas tűzsárkány óvatosan berepült a nagyterembe, leszállt Galantesz király előtt és meghajolt.

Galantesz trónusa előtt a padló burkolata süllyedni kezdett. Láthatóvá vált egy kristálylépcső, melyen megjelent egy törpe drágakövekkel díszített koronával a fején, mögötte Toporando lépkedett felfelé.

– Köszöntöm Rodont, a hegyi törpék királyát és téged is Toporando – üdvözölte Galantesz a vendégeket. – Kérlek benneteket, hallgassuk meg együtt Denevért!

Denevér zavarban volt, mert nem igazán értette, hogyan működik az a varázserő, amely olykor Tündérorságba repíti. Részletesen mesélt a barlangban érzékelt dolgokról, egészen addig, amíg a tojás és ő el nem tűnt.

– Gizi mama, Süni meggyógyult már? Mikor térhet haza? – kérdezte Galantesz.

– Sajnos, még hosszú időre lesz szükség, hogy Süni ismét a régi legyen, ha ez egyáltalán lehetséges. Aki egyszer belekóstolt a hatalom varázsába, az nehezen gyógyul ki belőle. – válaszolta Gizi mama szomorúan.

– A tüzet a víz oltja – szólalt meg váratlanul Toporando.

– A csodaforrásból inni veszélyes – mondta Melantil a fővarázsló, mert tudta mire gondol Toporandó.

– Főzhetnél egy varázsitalt – vette át a szót Velantilla királynő.

- A varázslás okozta sebeket nem lehet varázslással gyógyítani – válaszolta Melantil.
- Sajnos, Süninek magának kell megtalálnia, hogyan gyógyul meg.
- A tűzsárkányok tojása nem maradhat Tündérországon kívül. Valakinek, aki közel áll Sünihez, ide kell hoznia – szólalt meg váratlanul Rodon, a hegyi törpék királya.

Orzatron, a tűzsárkány felállt, hátán tüskéi izzani kezdtek. Hatalmas szemeiben tűz égett, melyekkel Melantilra nézett hosszan. Melantil megértette, mire gondol.

- Nem lehet, Orzatron, te nem mehetsz ki. Köszönjük, de nagyon veszélyes volna a nagy kerek erdő lakóira, ha harcba keverednél egy kifejeletlen tűzsárkánnyal. Csak Kékmaci és Nyuszi képes azokkal az erőkkel elbírní, melyek Süni varázshatalmából keletkeztek.

Orzatron szemében kihunyt a láng, szomorúan visszafeküdt a padlóra.

- Kékmaci éppen a Csodabuszt akarta hívni – mondta váratlanul Denevér.

Gizi mama elmosolyodott. Tudta mit kell tenniük. Denevér és Gizi mama elbúcsúztak és kisétek a főtérre, ahol Csodabusz már izgatottan várta őket.

- Indulnunk kell, Kékmaci hív a Csodakürttel – mondta a Csodabusz
- Szerencse, hogy az idő nem számít Tündérországbán – mosolyodott el Gizi mama.

Ezen Denevér nagyon elcsodálkozott. Többször hallotta már Kékmacitól, de nem értette.

- Bármennyi ideig lehetsz Tündérországbán – folytatta Gizi mama, – otthon csak egy pillanat telik el. Pont akkor fogunk visszatérni a barlangba, mikor Kékmaci megfújja a kürtjét.

Denevér mindent megértett.

- Előbb még vissza kell menni Sünihez, megnézni, hogy van. – kérte meg Gizi mama a Csodabuszt.

6. Fejezet / Süni álma

Süni egy külön neki teremtetett tündéerkertben lakott. Ebben a kertben mindig a legszebb őszi hangulat uralkodott. A kert közepén egy hatalmas gyümölcsfa állt, melynek minden ágán más és más különleges gyümölcs érett. A kertben őszi falevelekből épített kuckó állt, melynek teraszán Süni éppen teázott egy tündérrel, amikor a Csodabusz leszállt. Süni, mikor meglátta a Csodabuszt, visszahúzódott a kuckójába.

- Üdvözöllek, Lübelinel – köszöntötte Gizi mama. – Hogy van Süni?
- Még nagyon félénk, de már egyre többször mesél a nagy kerek erdőről – válaszolta Lübelinel, aki segítette Gizi mamának az ápolásban.
- Az jó, akkor talán felébredt benne a honvágy – válaszolta Gizi mama. – Várjunk egy kicsit, biztosan előjön.

Lübelinel tudta hogyan tudná előcsalogatni Sünit. Elővette fuvoláját, és olyan csodálatos lágy dallamokat játszott, melyeket Denevér még soha nem hallott. Magától lebegni kezdett, és érezte, ahogy a varázslatos őszi erdő lehullott levelei is felemelkednek a földről. A dallamok hatására hullámszerűen, forogni kezdtek a levelek középpontjában a megbűvölt Denevérral. A harangvirágok csilingeléssel válaszoltak a dallamokra, majd a fűszálak is bekapcsolódtak hárfaként. Mikor elhalkultak a dallamok, addigra Süni is előjött és óvatosan Gizi mamához bújott. Hosszan hallgatott mindenki.

- Jó, hogy itt vagy Gizi mama – törte meg a csendet Süni.

Denevér nagyon szeretett volna mindent elmesélni Süninek, de Gizi mama intett, hogy várjon még.

- Süni, tudtál aludni? – kérdezte Gizi mama.
- Nagyon rosszat álmodtam megint – kezdte Süni. – Tűzet láttam, benne sárkányok forogtak. Én pedig nem tudtam megmozdulni, fagyott voltam, mint egy jégszobor. A sárkányok átváltoztak egyetlen kis sárkánnyá, aki keservesen sírt.

Denevér nem tudta visszafogni magát, izgalmaiban fütttyentett egy éleset. Ettől Süni elnémult és visszamenekült a kuckójába. Gizi mama bánatosan nézett Denevérrre.

– Még nem jöhet velünk. Még összeroppanna, ha megtudná, mi történt otthon. – mondta Gizi mama szomorúan. – Lübelinel, kérlek vigyázz rá, míg mi visszamegyünk Kékmaciékhoz.

Denevér bosszús volt magára, amiért megijesztette Sünit. De még jobban fájt látni, milyen beteg.

7. Fejezet / A barlangban

Kékmaci belefűjt a kűrtbe, miközben A Csodabuszra és Gizi mamára gondolt. Várta, hogy a hátsó fal megnyíljon, és Tündérország fénye beragyogja a hatalmas barlangot. Legnagyobb meglepetésére a magasból a korom kezdett visszahullani, majd a sötét magasból ereszkedett le a Csodabusz, nem messze a tűztől. Az összes korom a tűzbe hullott, lassan betakarta a lángokat, a tűz kialudt.

Az állatok érdeklődve sereglettek a Csodabusz köré. Legnagyobb meglepetésükre először Denevér röppent ki, majd Gizi mama szállt le széles mosollyal.

- Vissza kell vinnünk a tojást Tündérországba – rikkantotta Denevér.
- Honnan tudod? Hogy kerültél a Csodabuszra? – kérdezte Nyuszi.
- Az most nem számít, majd mindent elmesélek – válaszolta Denevér türelmetlenül. – Hová lett a tojás? – kérdezte, látva a kialudt tüzet.
- Eltűnt. Szerintem Süni elől menekült el – mondta Kékmaci elgondolkodva.
- Szóljunk Kutysnak, ő mindent megtalál – vetette fel az ötletet Nyuszi.

Kutyus az emberekkel élt, akik Abigélnek hívták, de egyszer megvallotta Kékmacinak, hogy ezt a nevet nem szereti. Így mindenki csak Kutysnak nevezte.

- Várjatok, valamit tudnotok kell! – szólalt meg Gizi mama, megállítva a kifelé induló állatokat.

Gizi mama röviden elmesélte a Tündértanácsban történeteket és Süni állapotát.

- A tűzsárkányok igen veszélyesek – ismételte Bagoly halkán.
- Még nem tűzsárkány, csak egy tojás, melyet biztonságba kell helyeznünk – válaszolta Gizi mama csendesen Bagolynak.

Kékmaci elgondolkodva a kialudt tűzhöz ballagott. Újra meggyújtotta a tüzet, s leült, bámulta a lángokat. Mindenki csendben figyelt. Gizi mama Kékmaci vállára tette a kezét, és ezt mondta:

- Bár csak meg tudnánk értetni a tojással, hogy tőlünk nem kell félnie!

Kékmaci felpattant csillogó szemmel és elkiáltotta magát:

- Rakjunk a tisztáson egy hatalmas tüzet! Talán megérti, hogy várjuk, és segíteni szeretnénk.
- Én azért elhívom Kutyszt – szaladt ki a barlangból Nyuszi.

Éppen időben, mert a barlang nyílása eltűnt, helyén egy óriási szikla magasodott. Az állatok megtorpantak. A tűz lángjai kékre változtak, kísérteties fénnel borítva be az egész barlangot.

8. Fejezet / Fekete lángok

A Csodabusz kinyitotta az ajtaját, és felkapcsolta a belső lámpácskáit. A megrémült állatok gyorsan felmenekültek rá. Csak Kékmaci és Gizi mama maradtak a kék lángokkal égő tűznél.

– Gizi mama, kérlek, szállj fel te is a Csodabuszra, és nyugtasd meg a többieket! Ott biztonságban lesztek – kérte Kékmaci, majd újra a tűz felé fordult.

A kék lángokat nézve eszébe jutottak Melantil szavai: *„A tűz lángja sárga és vörös, de a legmélyén, ahol a legtisztább a varázslat, ott kék.”*

– Tojás, tudom, hogy itt vagy. Kérlek, mutasd meg magad! – kiáltotta Kékmaci.

A tűz hirtelen fekete lángokba csapott át. Kékmaci ijedten hátralépett, és segélykérően a Csodabusz felé nézett. A jármű elején egy kis nyílás jelent meg, amelyből szivárványszínű, éles fény tört elő. A fénysugár egyenesen a fekete lángokra irányult, és annak közepén láthatóvá vált a tojás, amint a tűz felett lebegett.

Kékmaci óvatosan odalépett hozzá. Egyik mancsát előrenyújtotta, de nem érintette meg. A tojás nem mozdult. Várt egy pillanatot, majd két mancsával finoman megpróbálta kiemelni a fekete lángokból. Legnagyobb meglepetésére a lángok jéghidegek voltak.

– Te szenvedsz... – állapította meg halkan.

A tojás megremegett. Pikkelyei lassan résnyire nyíltak, és nagyon halvány lila fény derengett bennük.

– Ha te varázsoltad a barlang elé a sziklát, akkor kérlek, vedd el onnan, hogy segíthessünk! – kérlelte Kékmaci.

A tojás fényei egy pillanat alatt kihunytak, és vele együtt eltűntek a fekete lángok is. A Csodabusz lámpácskái vörös fényre váltottak. A tojás váratlanul nehezzé vált, és ha Kékmaci el nem kapja, visszazuhanat volna a lángok helyére.

Ekkor kaparás hallatszott a szikla felől. A szikla alatt egy kis lyuk nyílt, és megjelent Kutylus vidám feje, mögötte pedig felbukkant a kimerült Nyuszi.

9. Fejezet / Parázs

Az állatok nagyon megörültek, amikor meglátták Kutyust és Nyuszt. Gyorsan leugráltak a Csodabuszról. Kékmaci még mindig a mancsai között tartotta a zöld tojást, amely már csupa korom volt.

- Gyere mackó, vigyük vissza Tündérországba – mondta Gizi mama Kékmacinak. Kékmaci kérdően nézett a Csodabuszra.
- Vissza tudsz vinni minket? – kérdezte.
- A tojást sajnos még veszélyes lenne ilyen állapotban szállítani – válaszolta a Csodabusz.
- Akkor kell az a hatalmas tűz a tisztáson – jelentette ki Kékmaci.
- Én addig visszamegyek Sünit ápolni – jegyezte meg Gizi mama.

Az állatok ástak egy akkora lyukat a szikla alatt, hogy Kékmaci is kiferjen a tojással. Fagyos téli éjszaka volt odakinn. A hideg éjszakát szerencséjükre megvilágította a Hold bársonyos fénye. Gyorsan kellett haladniuk, nehogy a tojás állapota tovább romoljon. Az erdőben mindenki szorgalmasan gyűjtötte a száraz gallyakat, mire a tisztásra értek, már egy hatalmas máglyát tudtak rakni.

Kékmaci a farakás közepére helyezte a kihűlt tojást, majd meggyújtotta a tüzet. A lángok nehezen éledeztek, de hamarosan felcsaptak magasra. A tűz olyan barátságos fényt és meleget sugárzott, hogy nagy kerek tisztáson minden állatot boldogság járt át.

Sokáig feszülten figyelték a tojást, de nem történt semmi. Hajnalodott, mire leégett a tűz. Végül már csak a hatalmas parázs izzott, közepén a tojással. Ahogy kialudt a tűz, úgy lett egyre fagyosabb a hangulat a tisztáson. Némán hallgattak, egymásra néztek az állatok tanácstalanul, csak Kékmaci bámulta csalódottan az izzó parazsat.

Csak nézte a parázs fényjátékát a tojás alatt, mikor a parázsból váratlanul kiemelkedett két tűzsárkány. Hatalmas lángoló szárnyaikkal körbe-körbe forogtak a tojás fölött. Testük bíborvörös, szemeikben tűz izzott. Az egyik hirtelen lecsapott a tojásra, szájába kapta és elrepültek egyenest a nagy hegy felé. Berepültek Kékmaci barlangjába.

Ebben a pillanatban kilépett a fák közül Süni és Gizi mama.

10. Fejezet / A kiszáradt patak

– A Csodabusz a barlangban ragadt, gyalog kellett jönnünk – mondta Gizi mama vacogva.

Süni csak állt a paráznál, mellette Kékmaci, körülöttük a didergő állatok. Első látásra olyan volt minden, mint régen. Csak Kékmaci érezte, hogy ez a hallgatás más. Sok mindent szeretett volna megkérdezni, de Gizi mama türelemre intette.

- Miért pont a barlangomba vitték? – mormogta maga elé Kékmaci.
- Mert a Tűzsárkányok a föld alatt laknak – törte meg a csendet Süni.
- Akkor keressük meg Vakondot – tanácsolta Nyuszi, és már indult is a mező felé.
- Mi a barlangba megyünk – kiáltotta utána Kékmaci. – Oda gyertek!

Hárman indultak fel a hegyre, Gizi mama, Kékmaci és Süni, a többiek hazamentek. Amikor a tisztás szélére értek, egyszer csak megjelent a Csodabusz.

- Kiszabadultál? A legjobbkor! – kiáltott fel Gizi mama vidáman.
- Igen. Egyszer csak eltűnt a szikla a barlang előtt, és berepült két tűzsárkány – válaszolta a Csodabusz.
- Elvitték a tojásomat – szomorkodott Süni.
- Most is a barlangban lehetnek? – kérdezte Kékmaci, de nem kapott rá választ.

A Csodabuszban kellemes meleg volt. Süni elment a leghátsó sorba, és leült az ablaknál. Kinézett az ablakon, ahogy a Csodabusz a barlang felé repült. Szerette a téli erdőt. Kékmaci előtt beszélgetett Gizi mamával. Gizi mama elmesélte, hogyan ápolta Lübelinel Sünit. Kékmaci szívét melegség járta át Lübelinel említésére.

A barlangba érve kíváncsian néztek körül, hol lehetnek a tűzsárkányok a tojással.

- Nincsenek már itt – szólalt meg Denevér a fejük fölül. A patak forrásához mentek a hátsó falnál – folytatta. – Tüzet fújtak rá, mire az azonnal kiszáradt. Berepültek a nyíláson és eltűntek.
- A zöld tojás náluk volt? – kérdezte Kékmaci.
- Igen, de már nem zöld volt, hanem pirosan izzott – válaszolta Denevér.
- Azonnal utánuk kell mennünk – kiáltotta Süni, és elindult felszállni a Csodabuszra.
- Vegyük fel útközben Nyuszit és Vakondot – javasolta Kékmaci. Denevér hálásan bólintott.

11. Fejezet / A Tündértanács

Nyuszi és Vakond éppen a nagy hegy lábához értek, mikor felvette őket a Csodabusz. Vakond még kábult volt egy kicsit az álmoságtól, és nem nagyon értette, hogy Nyuszi miért sűrgeti annyira. Végül Kékmaci és Gizi mama említése meggyőzte, hogy jöjjön. Nem szeretett a hidegben az erdőben mászkálni, ezért nagyon hálás volt, hogy a Csodabusz felvette. Kicsit szédült a repüléstől, de megnyugodott, amikor visszarepültek a barlangba. Rögtön a kiszáradt patak forrásához ment, és bebújt a nyíláson.

- Ilyet még nem láttam – mondta Vakond, mikor előmászott. – A sárkányok tüzétől egy hatalmas kristály keletkezett a hegy gyomrában. Az zárta el a patakot.
- Mást nem láttál? Nem voltak ott a tűzsárkányok vagy a tojás? – kérdezte Kékmaci.
- Nem volt ott semmi. De nagyon meleg volt odabenn. – válaszolta Vakond.
- Vissza kell mennünk Tündérországba, a hegyi törpék biztosan tudnak segíteni – szólalt meg Denevér váratlanul.

Nyuszi csodálkozva nézett Denevérrre. Honnan tud az a hegyi törpéről – gondolta magában. Nem volt ideje megkérdezni, mert Kékmaci már szállt is fel a Csodabuszra.

- Igazad van, Tündérországba kell mennünk – kiáltotta a többieknek. Gyere te is Denevér, te már találkoztál velük. Jöjjen mindenki, mindenkire szükség lesz!

A Csodabusz megvilágította a barlang hátsó falát, mire az ismét átlátszóvá változott. Belerepült a Tündérországból kiáramló vakító fénybe, és vitte magával az egész csapatot. Vakond először eltakarta a szemét az éles fényben, majd óvatos kikandikált ujjai között. Tündérország olyan fényes, csillogó és különleges volt, melyet elképzelni sem tudott. Nyuszi csak annyit mondott neki mosolyogva: – Mondtam, hogy érdemes lesz velünk jönnöd.

A főtéren Tulenta kancellár fogadta őket.

- Galantesz király és a Tündértanács már vár benneteket.

Izgatottan léptek be a nagyterembe, mely ismét tele volt tündérekkel, manókkal, törpékkel és különféle ismeretlen lényekkel. Galantesz király trónja előtt Orzatron, a hatalmas sárkánygyík feküdt, a mellette álló Solevilor fővadász Velantilla királynővel és a királlyal beszélgetett elmélyülten. Melantil a fővarázsló vette észre először a vendégeket. Karját széttárva felemelkedett. Minden figyelem rá irányult.

Kékmaci előlépett, és részletesen elmesélte mi történt a barlangban és a tisztáson. Miután figyelmesen végighallgatták Velantilla királynő felállt, mosolyogva belekarolt Gizi mamába és elindult vele a különterembe, hogy ne zavarják a tanácskozást. Süni gyógyulásáról beszélgettek. Tulenta kancellár az erdő lakóit elvezette utánuk, hogy tündér módra megvendégeljen mindenkit.

A tündértanács hosszas tárgyalásba kezdett. Galantesz király az alábbi szavakkal zárta le a tanácskozást:

– Mindenki segítségére szükségünk lesz. Melantil, te a palotádból figyelj a varázsgömbödet. Ha bármi történik, azonnal értesíts! – szólt Galantesz.

Melantil rezzenéstelen arccal meghajolt a király felé.

– Solevilor, te Orzatron hátán figyelj tündérország egét, és azonnal jelentsd, ha feltűnnek a tűzsárkányok. Induljatok! – fordult Galantesz a fővadászhoz.

Solevilor felpattant Orzatron hátára, aki felemelkedet, majd egyetlen hatalmas szárnycsapással kirepül a nyitott mennyezeten. Galantesz felállt, és a vízi tündérek királynőjéhez lépett.

– Viamille, te is készítsd fel népedet! Ha tűz üt ki valahol Tündérországban, segítsenek eloltani. – kérte meg a királynőt, majd méltóságteljesen meghajolt előtte.

Galantesz átvonult a tanácstermen, és megállt egy apró, de díszes zöld ruhába öltözött manó előtt.

– Tüki, ti erdei manók, járjátok be az összes tündérkertet – szólt a király a manók vezetőjéhez, majd folytatta: – Az összes virágot, növényt értesítsétek az elszabadult veszedelemről. A növények nyelvét már megtanulta Tiviti, ezért ő mellettem maradjon. Melantil mellett neki kell figyelni a növényekre.

Végül odament a terem közepén csoportosuló törpékhez, és megállt Rodon, a hegyi törpék királya előtt.

– A legnagyobb feladat a törpékre hárul: a nektek kell megtalálni a tűztojást. Toporando, kérek, te menj és vizsgáld meg a barlangot lezáró kristályt.

A törpék meghajoltak. Melantil intésére megnyílt a padló, és a kristálylépcsőn elvonultak a törpék

12. Fejezet / A Teremtés Terme

A Teremtés Termének hét oldala egy óriási tulipán szirmait formázta. Mindegyik szírom a szivárvány egy-egy színében tündöklő drágakövekkel volt kirakva vékony hullámvonalak mentén. A virágkehely alakú terem közepén egy hófehér, hétágú kút csobogott, melynek ágai Tündérország hét ősfolyójának vizét hozták. A kút tetején, egy fekete kehelyben égett a teremtés tüze szivárvány színű lángokkal. A terem mennyezetét a szirmok összeborulása alkották, melyeket a terem varázsereje nyitott vagy zárt. Minden oldalon egy-egy ajtó nyílt, melyek Tündérország hét tartományába való közvetlen belépést tették lehetővé.

Ebben a teremben Melantil egyedül várta a vendégeket. Belépett Gizi mama, Kékmaci, Süni, Nyuszi, Vakond és végül Denevér is bereppent. Mind a heten némán körbeállták a kút, melynek szirmai Melantil érintésére áttetszővé váltak. Láthatóvá vált a kút mélyén lüktető ősi gyökér, melyet a hét folyó táplált. A kút tetején táncoló lángot felcsaptak, egy óriási fa alakját öltötték magukra. A mennyezet szirmai lassan szétnyíltak. Mindenki ámulattal figyelte, ahogy a lángok fényében a falak drágakövei felfénylenek, majd a fényben összeolvadnak a lángokkal. A kristályok fényének hatására megremegett a levegő, a mélyből feltörő hangok lüktetése a mélyen átjárt mindenkit.

Denevért magával ragadta az örvénylő hangokból összerendeződő muzsika, mely hatására együtt lebegett, forgott az örvénylő fényekkel. A fa lángjai ekkor lassan tűzgömböt kezdtek formálni, mely gömbön megjelent Süni arca, lassan növekedni kezdett. Apró szemei hatalmasra növekedtek, végül már csak a szemek látszottak, melyekbe vörös lángok izzottak. A lángok hirtelen kicsaptak, és átváltoztak tűzsárkányokká. A tűzgömbön már csak a két hatalmas sárkány táncolt bömbölve. Jeges félelem költözött mindenki szívébe.

Süni váratlanul belenyúlt a kút vizébe, mire a hét csobogó vízsugárból gyöngyöző vízcseppek emelkedtek ki, és elkezdtek együtt örvényleni a fényekkel. A kristályok fényében örvénylő a vízcseppek körbevették a tűzgömböt, mely parázslani kezdett. A parázsló gömb lassan összehúzódott, egyre kisebbé vált, míg végül egy apró tojássá zsugorodott, mely vörösen lüketett az örvénylő fényekben. A tojás váratlanul keringeni kezdett a kút körül, Sünihez érve megállt, majd a szívénél beleolvadt Sünibe.

Kékmaci Sünihez lépett, és egy gyors mozdulattal vizet loccsantott Süni parázsló bundájára. Süni megkönnyebbülve fellélegzett, de a szívénél egy fekete, tojás alakú folt megmaradt. A fények kihunytak, a terem szirmai becsukódtak, a kút ismét fehéren csobogott, tetején a szivárvány színű lángokkal.

– Fel kell nevelnem – szólalt meg Süni.